

Nilgün Marmaraya Mektuplar 6

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Nisan 2019

“Ey, içine bakan gözlerimin yoksul gölgesinde kendini açıklayan gerçeklik!

Her kopuşla adını yineleyen umut!

Bir serin yaşlı-bahar özlemi, acı kar fırtınaları beklentisi kışlarda ve alıcısı olmayan iki mevsime zamanın kapanabilmesi devrimi.(Nilgün Marmara)

Asılmayı bekleyen kanatlarından aykırı zihniyetlerin giydiği cüppenin sürünen eteklerinde saklı kalıntıları.

G/öremediğim suçlarım var tıpkı sevginin eşkâlini çizdiğim tortusunda rüzgârın ölmeyi arzuladığım şiirlerim var.

İstisnaların oluşumunda kaideyim belki de kallavi bir şiir dilediğim yine hayatın demir parmaklıklarına konan güvercinin kanatlarına teyelli bir öz veriyim.

Aklın ırmaklarında ölü soluncalar var bir de kayrası ömrün.

Süt liman olmayı dilediğim, öykündüğüm o şehir çok uzağımda.

İzafi rotamın müvekkili bir baykuşun uğursuzluğundan yaka silken şehir sakinlerinin sönmüş feriyim yine gözbebeklerimde şehla acılar naralar atarken ölümsüzlüğün hesabını tutuyorum.

Günde kaç yüz kelime yazdığımı bilemeden ve yüz ölçümümün neye denk düştüğünü bilip de haritada bir mavi leke miyim de illa k mavinin teninde doğuyor cümlelerim.

Zaman aşımına uğramamış benliğimle sözlü kelimelerim bir de İstıranca Dağlarında fink atan cahil cesaretimle yeminliyim insanları sevmeye.

Maruzatlar dillenirken ve masum bir sarkacı da gözlerimle izlerken...

İçimde vuran gongun acı yüklü saflığı mıyım da saf tuttuğum z/amansızlıkla ilahi acılar geçidinde dolanıyorum bir ömür?

Kuluçkaya yatan şarkılar kulağımda tef çalarken aşkı ıskalayan ruhlara sitemim bir de mevzu bahis ne

diye sormadığım insan ırklarına yine de ayrımcılık yapmadan ilişmeden sevdiğim uzak coğrafyalar.

Yüreğime hatim indirmeyeli huzursuzluğumu da kefilim belki de kesirli hayallerimi yuvarlıyorum inleyen bir name değil de eğreti bir şarkıda nakaratına yüklendiğim o kısacık cümleleri aşkla bandığım yüreğimle kardığım...

Izbandut düşlerden dökülen gözyaşı ve kayıpların da skalası.

Haşmetli bir ölü olma özlemim ve toprağıma sevgiyi kürek kürek attıkları o günün özlemi belki de kendi cenazemin tek ziyaretçisi olacağım küçümen öykülerinden fırlayan cücelerin acıyla kıvrandığı bir Pamuk Prenses olmakta asla da tereddüt etmediğim.

Ruhun ihalesi.

Düş bozgununa uğrayan gerçeklerim.

İhya edilesi ruhun da kozalağı iken cümle pazarında açık arttırma ile kendime sunduğum devasa yürekler martavalı.

Tininde saklı çoğu veryansın ve titrinde göğün makber öncesi bir seremoni.

Aşkın ihya edeceğine sefil ettiği sevgisiz insan ırkı yine de kusuru kendimde arayıp açık ara farkla bir yaşayan ölü olmaktan imtina ettiğim.

Teyelli yüreğimde taziyeler sunuyor eabil kuşları bir de mevsimin doğasına aykırı soğukla ürperiyor teni cümlelerimin.

Cümleten hibe ettiğim.

Cümlesine cümlelerimin kefil olduğum.

Zanların karesini alıp da zamlı bir ölçüm iken biçilen sıfatlar ve isimle cismimle yazmayı şiar edindiğim şu kısacık ömürde mutluluk yine yazdıklarımın doğasında saklı iken.

Şairin de dediği gibi:

“Hiçliği kusan uzaklıklar yazgımdı.”

Uzakların tekabül ettiği bir öğretti olsa olsa yine iz düşümü yakınlığın uzaklıkla kıyaslandığında sadece

milimlere denk düşen ve uzun boylu ayrılıkların aslında yakın mesafede seyrettiği.

İklimin damarlarında akan Nisan yağmurlarına kefilim, sevgili Nilgün bir de açmayan çiçeklerin dili olmaya ne de olsa dilemması ömrün her surede kendimi bulduğum ve o Veda Hutbesinde yaşlarımın çağladığı.

Kısacık bir zaman aralığına sığan ömrün belki de ömürlere sığmayan kelimelerin derken ürkünç bir vazifeymişçesine kendini boşluğa attığın...

Hurafeler zeminde kaygan ölümler sunarken ve ölümün de çözümezken dili, dilimliyorum içimdeki yüreği ve büyüyen her ayrıçta benlik bir söylemden vazgeçip biz olmaya yöneliyorum.

Ne aşkın ifşası ne de varla yok arası sevda muhabbetlerinin hoş bir reveransla tefe tutulduğu...

Yalnızlığın resmini çiziyorum 5-B kalemlerle belki de daha koyu olmalı gölgeler ve izafi tanıklar Tanrıya karşı gelirken darbe indirmeliyim tepelerine.

Varlığımla yoksunum.

Yoksunluğumla da hala var olmaya ç/alışıyorum.

Nöbet geçiren şiirlerde yanan ferine sevginin, ben methiyeler sıralıyorum tümnden gelen coşkumun ansızın sonlandığı ve gazez olmasam da kimi zaman kimsesizliğime atıfta bulunup içimdeki neşeyi soldurmaya çalışanlara rest çekip bakıyorum yoluma.

Kükreyen dağlar.

Sünepe yokuşları şehrin.

İşildayan hangi evse aslında üşüyen insanların üşengeç sevdaları.

Aralık tuttuğum kapıdan girecek az sonra bilinmez müridi üç beş imge sonra da taşkınlara sebebiyet verecek mevsimsel kırgınlığım.

Derli toplu bir ölüm dileyip de hala nasıl oluyorsa arzu ve coşku ile y/aşıyorsam.

Muhitin kaçkın şiirlerinden ısmarladığım o temayı sana gönderiyorum ve göz teması değil de ruh teması kurduğum naif varlığına da söyleyeceklerim henüz bitmedi.

Yeni bir şiir daha düşerken ırmaklarından Nisan rüzgârının da atıfta bulunduğu bir şarkı iken

sonlanmayan niyazım, Őimdilik hoŐa kal.